

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko S. Sp. z o.o. z/s w J.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13
listopada 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 11 grudnia 2023 r., sygn. akt VII Pa 110/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda J. P. na rzecz strony pozwanej S. Sp. z o.o. z siedzibą w J. 240 (dwieście czterdzieści) złotych z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 11 grudnia 2023 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 29 czerwca 2023 r., oddalającego powództwo J. P. o zasądzenie od S. sp. z o.o. z siedzibą w J. kwoty 30.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Powód wywiódł od powyższego wyroku skargę kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów:

1. art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 15z² ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej jako ustawa o Covid), art. 148¹ § 1, 2 i 3 k.p.c., art. 130^{1a} k.p.c. i art. 128 § 1 k.p.c. przez zaakceptowanie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji i nieuwzględnienie w tym zakresie zarzutów apelacyjnych, które wskazywały na wadliwość procedowania przed sądem pierwszej instancji:

- przez zamknięcie rozprawy postanowieniem z 6 marca 2023 r. podczas gdy po jego wydaniu sąd zobowiązał pełnomocników stron do zajęcia ostatecznego stanowiska oraz brak przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych w ostatecznym stanowisku pełnomocnika powoda z 23 marca 2023 r. oraz tych zgłoszonych w pozwie i brak decyzji co do tychże wniosków dowodowych,

- pozbawienie powoda możliwości obrony jego interesu, gdy wyrok na posiedzeniu niejawnym i zamknięcie rozprawy nastąpiły bez przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych w ostatecznym stanowisku powoda, a wobec tego zachodziła nieważność postępowania przed Sądem Rejonowym, którą Sąd Okręgowy miał obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu w myśl art. 379 k.p.c. i uchylić wyrok stosownie do art. 386 § 2 k.p.c.

2. Art. 45 § 1 i 2 k.p. i art. 47¹ k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. i w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 6 k.c. oraz art. 382 k.p.c. przez przyjęcie, że przyczyny wypowiedzenia były zasadne i pozwany je wykazał, mimo iż Sąd Okręgowy nie dysponował pełnym materiałem sprawy z uwagi na nieważność postępowania przed Sądem Rejonowym.

Z powołaniem na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. to jest istniejącą w sprawie nieważność

postępowania i oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej. Według powoda Sąd Okręgowy zaakceptował nieważność postępowania przed Sądem Rejonowym, mimo że był zobowiązany uwzględnić ją z urzędu. Zdaniem skarżącego art. 15zsz² ustawy o Covid, na który to przepis ustawy Sąd Rejonowy powołał się w postanowieniu z 6 marca 2023 r. o zamknięciu rozprawy, daje Sądowi podstawy do skierowania sprawy na posiedzenie niejawne dopiero w celu zamknięcia rozprawy i wydania orzeczenia końcowego, jeżeli postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości i po uprzednim umożliwieniu stronom zajęcia ostatecznego stanowiska w sprawie. Sąd Rejonowy tymczasem postanowieniem z 6 marca 2023 r. zamknął rozprawę i skierował sprawę do rozpoznania na posiedzenie niejawne stosownie do art. 15zsz² ustawy o Covid, następnie pismem z 8 marca 2023 r. zobowiązał pełnomocników stron do zajęcia ostatecznego stanowiska. Sąd pierwszej instancji zatem przed zamknięciem rozprawy nie umożliwił zajęcia ostatecznego stanowiska stronom, skoro zrobił to już po zamknięciu rozprawy. W konsekwencji doszło do naruszenia przepisów prawa skutkującego nieważnością postępowania stosownie do art. 379 pkt 5 k.p.c., bowiem pozbawiono obie strony możliwości zgodnego z prawem zajęcia ostatecznych stanowisk w sprawie przed zamknięciem rozprawy.

Ponadto skarżący podniósł, że pełnomocnik powoda w wykonaniu zobowiązania Sądu do zajęcia ostatecznego stanowiska złożył je w piśmie z 23 marca 2023 r. wraz z nowymi wnioskami dowodowymi. Sąd Rejonowy nie rozpoznał tychże wniosków (nie oddalił ich) ani nie przeprowadził dowodów, jakie z nich wynikały, a więc gdyby nawet uznać, że umożliwił zajęcie ostatecznego stanowiska przed zamknięciem rozprawy, to nie przeprowadził całego postępowania dowodowego w myśl powołanego przepisu ustawy o Covid. Sąd Rejonowy nie przeprowadził też już wcześniej zgłoszonych przez pełnomocnika powoda na etapie pozwu dowodów (pkt 3 ppkt 8-11 i 13) ani nie wypowiedział się co do nich (nie oddalił ich). Aby skierować sprawę na posiedzenie niejawne, gdy powód żądał rozpoznania sprawy na rozprawie, Sąd Rejonowy musiałby przeprowadzić postępowanie dowodowe w całości (art. 15zsz² ustawy o Covid). Tymczasem Sąd Rejonowy nie przeprowadził całego postępowania dowodowego, gdyż nie przeprowadził dowodów zawnioskowanych w piśmie procesowym powoda,

ani ich nie oddalił (mimo to wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15^{zzs} ustawy o Covid, a więc sprzecznie z tym przepisem ustawy). W tych okolicznościach sąd nie mógł skierować sprawy na posiedzenie niejawne i wydać wyroku, a wobec tego pozbawił stronę powodową możliwości obrony jej praw. Zachodziła zatem nieważność postępowania przed Sądem Rejonowym, o jakiej mowa w art. 379 pkt 5 k.p.c. Sąd Okręgowy zaś winien być „strażnikiem” ważności postępowania sądu niżej instancji, albowiem obliuguje go do tego art. 378 § 1 k.p.c.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z tego, że Sąd Okręgowy zaakceptował nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji i pomimo jej zaistnienia nie uchylił zaskarżonego wyroku i nie zniósł postępowania w tym zakresie. Zaistnienie nieważności postępowania, o której mowa w art. 379 k.p.c., obliuguje Sąd odwoławczy do uchylenia wyroku i zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością (art. 386 § 2 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za postępowania kasacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności od uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. określającym wymagania formalne tego środka zaskarżenia, powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że

zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 października 2024 r., III USK 332/23, LEX nr 3772083).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odnosząc się do zarzutu nieważności postępowania, należy podkreślić, że w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. normującym przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej z powodu nieważności postępowania, chodzi o nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.; wyroki Sądu Najwyższego z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 2008 nr 5, poz. 81; 6 lutego 2024 r., I PSKP 51/22, LEX nr 3699959).

Powołanie się na zatem na nieważności postępowania jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, unormowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., wymaga od skarżącego wykazania nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji. Kontrola kasacyjna obejmuje bowiem stosowanie prawa przez sąd drugiej instancji i z tej przyczyny Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, nie może w ramach bezpośredniej kontroli instancyjnej badać kwestii ważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Sąd Najwyższy może uwzględnić nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji jedynie pośrednio, gdy skarżący w ramach podstawy kasacyjnej naruszenia przepisów postępowania, zarzuca Sądowi drugiej instancji naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 2 k.p.c., przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Takie uchybienie sądu drugiej instancji może być jednak skuteczną podstawą skargi kasacyjnej tylko wówczas, gdy mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy przed sądem drugiej instancji (wyroki Sądu Najwyższego z: 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 nr 5, poz. 8; 20 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999, nr 3, poz. 58; 18 stycznia 2005 r., II PK 151/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 262; 15 września 2006 r., I PK 97/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 251; 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, LEX nr 1353433; 29 czerwca 2023 r., III USK 193/22, LEX nr 3576202; 9 listopada 2023 r., III USK 360/22, LEX nr 3719337 oraz

postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 maja 2014 r., II PK 10/14, LEX nr 2595853; 30 czerwca 2020 r., IV CSK 706/19, LEX nr 3046236; 15 lutego 2000 r., III CKN 1204/99, LEX nr 51569; 25 września 2024 r., III USK 338/23, LEX nr 3767416). Trzeba bowiem zważyć, że postępowanie apelacyjne jest kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji, co powoduje, iż wiele przypadków nieważności zachodzących przed sądem pierwszej instancji, zwłaszcza polegających na pozbawieniu możliwości obrony praw i braku należytej reprezentacji procesowej, jest sanowanych w postępowaniu apelacyjnym, a co za tym idzie, traci rację bytu kwestionowanie orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli nie jest przy tym oparte na innych podstawach kasacyjnych. Nie ma natomiast możliwości sanacji nieważności postępowania istniejącej z takich przyczyn przed sądem drugiej instancji (wyroki Sądu Najwyższego z: 1 marca 2018 r., III UK 35/17, LEX nr 2497574; 29 listopada 2022 r., I PSKP 16/22, LEX nr 3546326).

Skarżący nie wykazał, że taka zależność zachodziła w okolicznościach niniejszej sprawy. Twierdzenie powoda dotyczące nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, o jakiej mowa w art. 379 pkt 5 k.p.c., a która obliguje Sąd Okręgowy do nadzoru ważności postępowania sądu niższej instancji z mocy art. 378 § 1 k.p.c., nie odpowiadają przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. Ewentualne niewzięcie przez Sąd drugiej instancji z urzędu zarzucanej nieważności postępowania przez Sądem pierwszej instancji, nie stanowi uchybienia skutkującego nieważnością postępowania przed Sądem drugiej instancji, lecz może podlegać badaniu w ramach przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego dominuje pogląd, zgodnie z którym pozbawienie strony możliwości obrony swych praw należy oceniać przez pryzmat okoliczności konkretnej sprawy. Podkreśla się przy tym, że przy analizie, czy doszło do takiej sytuacji, trzeba w pierwszym rzędzie rozważyć, czy nastąpiło naruszenie przepisów prawa procesowego, a następnie sprawdzić, czy mimo uchybień w tym zakresie strona mogła bronić swych praw. Tylko w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich przesłanek można odpowiedzieć twierdząco, że strona została pozbawiona możliwości działania. Nie ma znaczenia natomiast, z jakich powodów to pozbawienie możliwości obrony nastąpiło, to jest czy było efektem działania sądu,

strony przeciwnej czy też osoby trzeciej (wyroki Sądu Najwyższego z: 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000 nr 12 poz. 220; 10 stycznia 2001 r., I CKN 999/98, LEX nr 52705; 17 lutego 2004 r., III CK 226/02, LEX nr 163995; J. Misztal-Konecka, O udziale w postępowaniu cywilnym osób, które doznają przeszkód faktycznych w osobistym dokonywaniu czynności procesowych, PS 2017, nr 11-12, pkt 7).

Argumentację skarżącego, w kwestii występującej w sprawie nieważności postępowania w rozumieniu 379 pkt 5 k.p.c., jaka miała miejsce przed Sądem pierwszej instancji, a wynikała z pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw na skutek działań Sądu Rejonowego, który przed zamknięciem rozprawy nie umożliwił zajęcia ostatecznego stanowiska stronom, należy odnieść do oceny Sądu odwoławczego, który nie stwierdził uchybień w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji skutkujących nieważnością tego postępowania. Według Sądu Okręgowego wprawdzie Sąd pierwszej instancji naruszył art. 15zsz² ustawy o Covid, gdyż najpierw zamknął rozprawę (na posiedzeniu niejawnym), a następnie zobowiązał strony do zajęcia ostatecznych stanowisk w sprawie, ale nie skutkowało to pozbawieniem powoda możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Powód i jego fachowy pełnomocnik brali bowiem aktywny udział w toku wcześniejszego postępowania, w tym w trakcie rozprawy i mieli pełną swobodę zgłaszania twierdzeń i wniosków. Powód mógł zatem ostatecznie wypowiedzieć się przed wydaniem wyroku, co uczynił w piśmie procesowym z 23 marca 2023 r. Według Sądu drugiej instancji nie świadczy o nieważności postępowania także to, że Sąd pierwszoinstancyjny nie rozpoznał formalnie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda we wskazanym piśmie procesowym, skoro Sąd Rejonowy zgłoszonych przez powoda dowodów nie przeprowadził, to je pominął, a ta decyzja procesowa podlegała kontroli instancyjnej pod kątem jej wpływu na wynik sprawy. W tym natomiast zakresie Sąd wskazał, że świadkowie S. K. i M. M., o których przesłuchanie powód wnosił, nie mieli wiedzy na temat okoliczności istotnych dla sprawy, o czym świadczą ich zeznania złożone w sprawie karnej. Nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań wnioskowanych przez powoda osób nie miało więc wpływu na wynik sprawy. Ponadto wnioski o dopuszczenie dowodów z przesłuchania świadków były spóźnione - zmierzały jedynie do przedłużenia

postępowania (art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c.), bowiem powód mógł je zgłosić choćby w pozwie. Już na etapie składania pozwu powód wiedział przecież, z kim miał kontakt w dniu zdarzenia. Tymczasem powód nie zgłosił wniosków o przesłuchanie tych świadków nawet przed pierwszym zamknięciem rozprawy w dniu 14 grudnia 2022 r. Podobnie brak formalnego rozpoznania przez Sąd Rejonowy innych wniosków dowodowych powoda (zawartych w pozwie) nie świadczył o nieważności postępowania, lecz o dorozumianym pominięciu tych dowodów przez ten Sąd, przy czym pominięcie to nie miało wpływu na wynik sprawy, bowiem dowody zawnioskowane przez powoda nie dotyczyły okoliczności istotnych dla sprawy.

Działanie Sądu pierwszej instancji, choć stanowiło uchybienie przepisom postępowania, to jak wykazał Sąd drugiej instancji, nie miało wpływu na wynik sprawy i nie pozbawiło powoda możliwości obrony jego praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Trzeba bowiem podkreślić, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, opisane hipotezą zawartej w tym przepisie normy prawnej kwalifikowane naruszenie prawa procesowego musi wynikać stąd, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie brała udziału w całym postępowaniu, lub jego znacznej części. Wymogom tym nie odpowiadają uchybienia sądu z zakresu postępowania dowodowego, w szczególności polegające na pominięciu zgłaszanych wniosków dowodowych lub na przeprowadzeniu dowodów w sposób wadliwy (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 lipca 2020 r., II CSK 228/20, LEX nr 3153495, 20 września 2022 r., I USK 525/21, LEX nr 3486964). Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, nieważności nie wywołuje również nieudzielenie przez sąd - wbrew dyspozycji art. 224 § 1 w - głosu stronom przed zamknięciem rozprawy w sytuacji, gdy w toku postępowania strony i ich pełnomocnicy mieli możliwość odnoszenia się do żądań i twierdzeń zgłaszanych w sprawie, a więc brali w niej udział z pełną swobodą formułowania wniosków. Wówczas bowiem nie zostają spełnione kumulatywnie wszystkie przesłanki nieważności postępowania, tj. zachodzi przypadek, w którym strona, pomimo uchybienia przez sąd przepisom postępowania mającym wpływ na możliwość działania strony, miała możliwość odnoszenia się do żądań i twierdzeń i dowodów zgłaszanych w sprawie. Możliwość ta wynika z jawnego rozpoznania sprawy

(postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2022 r., III UZ 5/22, LEX nr 3690817, 28 lutego 2024 r., III CZ 7/24, LEX nr 3690817).

Wobec powyższego należało uznać, że powód nie wykazał istnienia omawianej przesłanki przedsądu w postaci nieważności postępowania.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej, na którą powołuje się skarżący, a która - w jego ocenie - wynikała z tego, że Sąd Okręgowy zaakceptował nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji i pomimo jej zaistnienia nie uchylił zaskarżonego wyroku i nie zniósł postępowania w tym zakresie, nie znajduje uzasadnienia. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538; 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; 26 września 2024 r., I CSK 2303/24, LEX nr 3762685; 3 października 2024 r., I CSK 609/24, LEX nr 3771428; 23 października 2024 r., III PSK 101/23, LEX nr 3772086). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185; 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; 25 września 2024 r., III USK 304/23, LEX nr 3767415; 23 października 2024 r., I CSK 2688/24, LEX nr 3774023). Mając zatem na uwadze, że pozbawienie stron możliwości obrony swych praw, aby mogło stanowić przyczynę nieważności, musi być całkowite i w sposób bezwzględny wyłączyć możliwość

obrony. Znaczy to tyle, że nieważność postępowania występuje wtedy, gdy strona postępowania wbrew swej woli zostanie faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części (postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 maja 2023 r., II USK 231/22, LEX nr 3568160; 16 stycznia 2024 r., II USK 49/23, LEX nr 3655372). Jak wywiedziono powyżej, Sąd drugiej instancji wykazał, że naruszenie przepisów proceduralnych przez Sąd pierwszej instancji nie miało wpływu na wynik sprawy i nie pozbawiło powoda możliwości obrony jego praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Nie można zatem uznać, że doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Konkludując, należy twierdzić, że skarżący nie zdołał wykazać, iż zachodzi potrzeba rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniesionej przez niego skargi kasacyjnej, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie do art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. stosownie do art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

[SOP]

[ał]